

Nr 329.

Av herr **Bissmark**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till förordning om ändring i vissa delar av förordningen den 19 november 1914 (nr 383) angående stämpelavgifter m. m.

Med anledning av Kungl. Maj:ts proposition nr 194 med förslag till ändring i vissa delar av förordningen den 19 november 1914 angående stämpelavgifter m. m. tillåter jag mig göra vissa erinringar.

Genom de föreslagna ändringarna avser man bl. a. att vinna en viss säkerhet emot förfalskning av inteckningar. Ehuru förslaget i denna del i stort sett måste anses tillfredsställande, kan dock mot detsamma anföras, att detsamma icke beaktat det från flera håll uttryckta önskemålet om skydd mot förfalskning jämväl av gravationsbevis, i annan mån än att föreskrift lämnats om att dylika bevis alltid skola skrivas på helarksstämplor. Det är emellertid att märka, att helarksstämplor i ganska stor utsträckning måste utlämnas åt renskrivare, varför kontrollen över, att desamma icke komma i obehöriga händer, är synnerligen svag. Det synes mig vara en synnerligen enkel åtgärd att tillhandahålla särskilda helarksstämplor för gravationsbevis i likhet med vad som föreslagits för utdrag ur inteckningsprotokollet. Helarksstämplorna kunde hava samma utseende som de för dessa utdrag avsedda och endast skiljas från dem genom det anbragta trycket.

En ännu allvarligare brist synes vara, att äktheten av tilläggsbevis å gravationsbevis icke på något sätt bestyrkes genom någon stämpel. En förfalskare behöver endast förse ett gravationsbevis med ett maskinskrivet bevis, att t. ex. inteckningen under mom. 3 dödats och därunder anbringa expeditshavandens namn, för att inteckningarna under mom. 4 och följande mom. skola framträda såsom inteckningar med bättre rätt än den verkliga. En dylik förfalskning lär kunna döljas snart sagt så länge som helst, blott exekutiva åtgärder undvikas och inteckningen är fast placerad. Det har under utredningen anmärkts, att behovet av skydd emot förfalskning av gravationsbevis icke skulle hava framträtt, men det är ingalunda uteslutet, att förfalskade gravationsbevis finnas bilagda inteckningar, som äro belånade hos banker eller andra institutioner, och i varje fall torde erfarenheten giva vid handen, att om man dämmer upp för brottsligheten i ett visst avseende, så bör man vara beredd på att den tager sig uttryck å andra närliggande områden.

Såväl Svea hovrätt som Svenska sparbanksföreningen och Föreningen Sveriges häradshövdingar hava givit sin anslutning till tanken att åsätta tilläggsbevisen den särskilda kontrollstämpeln, och emot en dylik åtgärd torde väl icke mycket vara att erinra.

På grund av det anförda hemställer jag härmed,

att riksdagen ville vidtaga sådan ändring i det framlagda förslaget, att genom lämpliga föreskrifter om stämpel skydd mot förfalskning av gravationsbevis och tilläggsbevis därå beredes.

Stockholm den 10 april 1928.

Georg Bissmark.